

Највише признање видовданских свечаности, једне од највећих културних манифестација у Србији, "Златни крст кнеза Лазара" 2005. године добио је Вук Драшковић. Тада је обављао функцију министра иностраних послова Србије и Црне Горе, а награду је добио за свеукупно књижевно стваралаштво. Подсетићу да је пре доласка у Грачаницу Драшковић у Приштини имао састанак са званичницима УНМИК-а и са представницима Привремених косовских институција, и да је колону возила са београдским таблицама, у којој се налазио министар, дочекала група демонстраната гађајући их јајима и камењем. Са нестрпљењем су окупљени у манастирској порти тог 27. јуна чекали да се појави шеф српске дипломатије и обрати им се, јер су сви знали како је дочекан у Приштини. Примајући награду он је испред манастира Грачаница између осталог рекао: "Не постоји српска политичка рука у Београду која ће икада пристати и потписати независност Косова и Метохије. Ја вам то јамчим и кажем да је стратешки циљ наше политике сачувати српско становништво у покрајини, али и нашу границу према Албанији и Македонији". Исти човек сада прича неку другу причу! Да нисам чула и видела оно прво, не бих поменула ни ово друго, па ме занима колико то кошта?

Ми, Срби са Косова и Метохије хтели бисмо да горепоменути и њему слични кажу да се већ 12 година пред очима међународне заједнице на најгрубљи начин крше наша основна људска права. Ако може да се помене, треба рећи и да су се највећи злочини над Србима десили по доласку међународне мисије. Подсетимо: у пољу код села Старо Грацко убијено је 14 жетелаца. Трочлана породица Столић из Обилића је прво убијена а потом у својој кући запаљена. У месту Ливадице код Подујева у ваздух је дигнут аутобус "Ниш-експреса" у коме је страдало 12 путника. Два дечка из Гораждевца убијена су на реци Бистрици, а више њих је рањено. У селу Скуланеву је на групу људи испред продавнице пуцано из возила у покрету. Једно дете је убијено, више њих теже повређено. У селу Церница у косовском поморављу, из аутоматског оружја пуцано је на групу људи која је седела у продавници, убијено је трогодишње дете. Двоје Срба погинуло је на пружном прелазу код села Преоца, јер је на путу постављена противтенковска мина. Уочи празника Курбан-бајрама у Липљану је пуцано на брачни пар Ковачевић: Љубица је убијена на лицу места, а њен супруг је тешко рањен. Брачни пар Леро убијен је на кућном прагу у Липљану и тако даље, и тако даље. Све поменуто се десило пре 17. марта 2004. године и нико за наведене злочине није проглашен кривим, а ако јесте ухапшен, брзо је ослобођен због недостатка доказа или је "побегао" из затвора.

Можда би требало поменути и да повратници у Осојану годинама пију загађену воду. Наиме, приликом изградње кућа ископали су им бунаре у близини септичких јама тако да се фекалије сливају у пијаћу воду. Нема коме нису рекли. Свим могућим шефовима УНМИК-а, КФОР-а, владиним и невладиним организацијама, Албанцима, свима ко је бар једном дошао у село. Нико ништа не предузима, а ретко ко од њих може себи да приушти куповину флаширане воде. Они ретки је купују само деци. Значило би нам и да се зна да већина људи у покрајини живи од минималног личног дохотка и да се ствара лажна слика о увећаним платама. Њих прима мањи део становништва. Да се зна и да је у Клиничко-болничком центру Приштина, са измештеним седиштем у Грачаници, прошле године пружено око 140.000 медицинских услуга и то не само Србима већ и Албанцима. У бараца од породилишта месечно се роди око 25 беба. Последњих месеци је њихов рад, а и рад осталих здравствених институција, доведен у питање јер немају лекова и медицинског материјала. Наши "пријатељи" са запада кажу да је то паралелна институција и да је треба угасити. Хтели бисмо да неко каже да нам се имена погрешно уписују, да су нам узурпирале куће и њиве, да нас терају на силу да будемо "Косовари", да нас туку, да нам искључују струју и воду, аутомобиле нам заустављају и претресају, а нас кажњавају на правди Бога. У већи део наше покрајине не смемо ни да крочимо, јер нас нападају и каменују. Лепо би било и да се подсети да Резолуција 1244 још важи и да треба да се поштује у целости. Да кажемо и да знамо да се изјавама о Косову као камену спотицања Србије на путу ка Европској унији само припрема терен за нешто што ће се (можда) догодити. И још много тога, али, ето, хтели бисмо за почетак да неко и ово каже, па питамо примају ли наруџбине овог типа и колико то кошта?

И још много тога бисмо поручили демократској, слободној, цивилизованој Европи чији нас представници 12 година посматрају и питају се колики нам је степен издржљивости, али, ето, хтели бисмо за почетак да неко и ово каже, па питамо примате ли наруџбине овог типа и колико то кошта? Колико кошта да наш књижевник и њему слични кажу истину? Верујемо да је јефтиније, јер у демократској, слободној и цивилизованој Европи истина ових дана није на цени.